

Platon, *Phaidros* 229a-b ; 230b2-c5

ΦΑΙ. Εἰς καιρόν, ὡς ἔοικεν, ἀνυπόδητος ὢν ἔτυχον· σὺ μὲν γὰρ δὴ ἀεὶ. ῥᾶστον οὖν ἡμῖν κατὰ τὸ ὑδάτιον βρέχουσι τοὺς πόδας ἰέναι, καὶ οὐκ ἀηδές, ἄλλως τε καὶ τήνδε τὴν ὥραν τοῦ ἔτους τε καὶ τῆς ἡμέρας.

ΣΩ. Πρόαγε δὴ, καὶ σκόπει ἅμα ὅπου καθιζήσομεθα.

ΦΑΙ. Ὅρῳσ οὖν ἐκείνην τὴν ὑψηλοτάτην πλάτανον;

ΣΩ. Τί μὴν;

ΦΑΙ. Ἐκεῖ σκιά τ' ἐστὶν καὶ πνεῦμα μέτριον, καὶ πόα καθίζεσθαι ἢ ἂν βουλώμεθα κατακλινῆναι.

ΣΩ. Προάγοις ἄν.

PH: Videor suo tempore et casu pedibus nudis incedere.

Tu semper quidem pedibus nudis incedis.

Lucundissime quidem ambulamus secundum illum rivum pedibus umescentibus, quod non sit ingratum, imprimis illis horis et diebus.

SO: Age et inveni locum, ubi sedeamus.

PH: Videsne ibi illam platanum altissimam?

SO: Sic est. Video.

PH: Ibi est umbra et spiritus lenis et herba, ubi sedeamus vel, si volumus, iaceamus.

SO: Age!

ΣΩ. Νῆ τὴν Ἑραν, καλὴ γε ἡ καταγωγὴ. ἢ τε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλ' ἀμφιλαφῆς τε καὶ ὑψηλὴ, τοῦ τε ἄγνου τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον, καὶ ὡς ἀκμὴν ἔχει τῆς ἄνθης, ὡς ἂν εὐωδέστατον παρέχοι τὸν τόπον· ἢ τε αὖ πηγὴ χαριεστάτη ὑπὸ τῆς πλατάνου ῥεῖ μάλα ψυχροῦ ὕδατος, ὥστε γε τῷ ποδὶ τεκμήρασθαι. Νυμφῶν τέ τινων καὶ Ἀχελῷου ἱερὸν ἀπὸ τῶν κορῶν τε καὶ ἀγαλμάτων ἔοικεν εἶναι.

εἰ δ' αὖ βούλει, τὸ εὐπνοῦν τοῦ τόπου ὡς ἀγαπητὸν καὶ σφόδρα ἡδύ· θερινὸν τε καὶ λιγυρὸν ὑπηρεῖ τῷ τῶν τεττίγων χορῷ. πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πόας, ὅτι ἐν ἡρέμα προσάντει ἱκανὴ πέφυκε κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. ὥστε ἄριστά σοι ἐξενάγηται, ὦ φίλε Φαῖδρε.

Hic platanus erat densissima et longe lateque ramis ornata et alta; altitudo huius arboris et umbra pulcherrimae sunt, et valde florens stat, ut locum odore suavissimo afficit.

Porro sub platano fluit fons dulcissimus, qui valde rigidam aquam habet, ut quidem pedibus probari potest. Quod ad statuas et simulacra pertinet, hic etiam delubrum nonnullarum nympharum et Acheloi esse videtur.

Ultero suavi et dulcissimo flato aeris sentiri potest, quantopere hic spiritus aestivus choro cicadarum se misceat. Pulcherrimum autem est pratum, tam inclinatum, ut caput dulciter asquiescere possit, si quis procumbit.

Optime me hospitem duxisti, mi Phaedre!

